

Arrest

nr. 32 199 van 29 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 juni 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 april 2009 waarbij een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 februari 2008 een asielaanvraag in.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 mei 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Na beroep besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15 oktober 2008 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 23 oktober 2008 gaf de gemachtigde van de minister verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinques).

1.5. Verzoeker diende tegen het in punt 1.4. bedoelde bevel beroep in, dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nummer 23 197 van 19 februari 2009 werd verworpen.

1.6. Op 8 december 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.7. De gemachtigde van de minister verklaarde de in punt 1.6. vermelde aanvraag op 27 april 2009 onontvankelijk. Verzoeker werd hiervan op 12 mei 2009 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, luidend als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijft de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de wet en enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot die ziekte (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, §1, tweede en derde lid), m.n.:

Artikel 7, §1, (2° en 3°) van het Koninklijk Besluit van 17mei 2007 verduidelijkt dat de aanvraag moet vergezeld gaan van ‘een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet’ en van ‘enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk’ met betrekking tot deze ziekte. Hetzelfde artikel 7, §2, zegt dat de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag worden gevoegd’ Deze drie inlichtingen zijn niet alleen nuttig, maar ook onontbeerlijk voor een concrete beoordeling van de aanvraag in de zin der wet en dat de afwezigheid van een ervan in de inleidende aanvraag bijgevolg neerkomt op slechts gedeeltelijke mededeling van alle medische dienstige informatie. leidend tot onontvankelijkheid in toepassing van Art 7, §2, van het KB van 17/05/07. De aanvraag ging niet vergezeld van volgende inlichtingen: In de aanvraag is er geen sprake van een specifieke medische behandeling die gegeven wordt of noodzakelijk is.

Dat het enig voorgelegde medisch getuigschrift waarin wél sprake is van behandeling van 09.07.2008 (meer dan 8 maand geleden) spreekt van een behandelingstermijn tot 3 1.07.2008. Dat volgens een ander medisch getuigschrift geen sprake is van gezondheidsrisico ‘s in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Dat sindsdien geen medische getuigschriften werden toegevoegd. Dat de verblijfsmachtiging welke wordt aangevraagd op basis van artikel 9ter enkel en alleen kan worden verleend omdat de verzoeker lijdt aan een medische aandoening. Deze aanvraag wordt dan ook onontvankelijk verklaard.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van het verzoekschrift en de repliekmemoire vraagt verzoeker om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad wijst erop dat er voor zijn procedures vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn. Bijgevolg kan geen gevolg worden gegeven aan de vraag van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens een manifeste beoordelingsfout te lezen in de bestreden beslissing. In een onsamenhangend betoog formuleert hij zijn grieven als volgt:

“Het afwijzen van een aanvraag 9ter wegens het niet voorleggen van identiteitsdocumenten is in strijd artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens diens gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake onontvankelijkheid niet opgelegd is volgens de wet.

Over de ontvankelijkheid van een dossier 9ter VW beslist een ambtenaar van DVZ. Hij zal onder meer nagaan of het dossier volledig is. Dit houdt in dat hij ook nakijkt of er een medisch attest bij de aanvraag is gevoegd. Hij is niet bevoegd om over de inhoud daarvan te oordelen. Hij zal wel controleren of het attest door een arts is opgesteld, zoals de Vreemdelingenwet vereist. Indien de aanvraag ontvankelijk is, wordt de ernst van het medisch risico door een arts ingeschat. Bijkomende medische elementen die recenter zijn dan de aanvraag worden wél geëvalueerd in de beslissing over de gegrondheid.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij verwijst naar de memorie van toelichting bij de (gewijzigde) Verblijfswet.

Daarin wordt verwezen naar artikel 9ter §4 Vw. Die bepaling sluit vreemdelingen uit van het voordeel van artikel 9ter wanneer er een ernstig vermoeden bestaat dat de vreemdeling zich schuldig maakte aan oorlogsmisdaden of misdaden tegen de menselijkheid (in de zin van artikel 55/4 Vw). Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever van mening was dat een vreemdeling, uitgesloten op basis van artikel 9ter §4 Vw, toch een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Dat artikel biedt immers een absolute bescherming.

In de voorbereidende werken zegt de wetgever overigens hetzelfde m.b.t. een aanvrager 9ter die geen identiteitsdocument kan voorleggen: mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij dient dus te onderzoeken of de ingeroepen ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, vooraleer een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen.

Dat de motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel werd door verweerder geschonden.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Verzoeker heeft niemand waarop hij kan terugvallen in het land van herkomst, Verzoeker heeft ook geen mutualiteit in het land van herkomst (dus ook geen terugbetaling).

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoeker in ons land en in het land van herkomst en de andere argumenten.

Teruggaan naar haar land van herkomst is bijzonder moeilijk gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische medische toestand die hiermee in verband staat. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.”

3.2. In zijn repliekmemoire volhardt verzoeker in het enig middel uit het inleidend verzoekschrift.

3.3. Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 2 van het EVRM en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aangezien verzoeker niet in concreto uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing voornoemde bepalingen schendt.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.5. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonedig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.(...)”*

3.7. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

“§ 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven.”

3.8. Blijkens het administratief dossier werd bij de in punt 1.6. bedoelde aanvraag een gedetailleerd medisch attest gevoegd dat werd opgemaakt op 9 juli 2008. Op de vraag of er gezondheidsrisico's zijn in geval van terugkeer naar het land van herkomst antwoordt dokter P.V. “Neen” en op de vraag of de toestand van verzoekende partij kan verbeteren: “Genezing te verwachten op 2 maanden tijd.” In een tweede medisch getuigschrift van 9 juli 2008 stelt diezelfde dokter een behandelingstermijn van een maand vast: “(...) 1 maand te voorzien 28/6/08 – 31/7/08.” Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de minister oordeelde dat “In de aanvraag is er geen sprake van een specifieke medische behandeling die gegeven wordt of noodzakelijk is. Dat het enig voorgelegde medisch getuigschrift waarin wél sprake is van behandeling van 09.07.2008 (meer dan 8 maand geleden) spreekt van een behandelingstermijn tot 31.07.2008. Dat volgens een ander medisch getuigschrift geen sprake is van gezondheidsrisico 's in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Dat sindsdien geen medische getuigschriften werden toegevoegd. Dat de verblijfsmachtiging welke wordt aangevraagd op basis van artikel 9ter enkel en alleen kan worden verleend omdat de verzoeker lijdt aan een medische aandoening.” en de aanvraag op grond hiervan onontvankelijk verklaarde. Verzoeker betwist de gedane vaststelling op zich niet. Wel betwist hij de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister om deze vaststelling te doen. De gedane vaststelling door de gemachtigde van de minister komt echter niet neer op een beoordeling van de ernst van een medisch risico. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat de Dienst Vreemdelingenzaken aan de hand van de vermeldingen op een medisch attest nagaat of de vreemdeling nog steeds lijdt aan een ziekte of aandoening, wat een basisvoorwaarde vormt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien conform artikel 9ter van de Vreemdelingen slechts een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd indien men lijdt aan een ziekte die “een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.” Indien men een medisch getuigschrift overmaakt van 9 juli 2008 dat handelt over een ziekte of aandoening met een behandelingstermijn van één maand van 28 juni 2008 tot 31 juli 2008 en een ander medisch getuigschrift van 9 juli 2008 dat stelt dat er geen gezondheidsrisico's zijn in geval van terugkeer naar het land van herkomst en dat tevens stelt “Genezing te verwachten op 2 maanden tijd”, voldoet men niet aan de basisvoorwaarde van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, nader gepreciseerd in artikel 7, §1, 2° en 3° van het bovenvermeld koninklijk besluit van 17 mei 2007, dat het overmaken van een medisch getuigschrift of ander dienstig stuk met betrekking tot de behandeling van een actuele aandoening of ziekte veronderstelt.

3.9. De Raad merkt op dat de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Enkel indien een vreemdeling voldaan heeft aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden die door artikel 9ter worden voorgeschreven, wordt zijn aanvraag ontvankelijk verklaard. In een tweede fase wordt nagegaan of de medische aandoening aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging in het Rijk. Het gegeven dat een medisch getuigschrift werd overgemaakt kan op zich niet leiden tot het ontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag. De

motiveringsplicht in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vereist niet dat in een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk verklaard wordt, nog verder gemotiveerd dient te worden in het licht van verzoekers ziekte en of de ingeroepen ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De Raad ziet moeilijk in hoe de Dienst Vreemdelingenzaken had kunnen motiveren in het licht van artikel 3 EVRM indien verzoeker de in punt 3.8. bedoelde medisch getuigschriften overmaakt.

3.10. De voorbereidende werken bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepalen het volgende: “(...) *het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)*” (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

3.11. Het komt dan ook aan verzoeker toe om in het licht van het gestelde in punt 3.10. een aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Dit veronderstelt dat verzoeker aantoont dat hij ernstig ziek is, zodat zijn verwijdering van het grondgebied een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Indien de overheid dan geen gunstig gevolg geeft aan de aanvraag bestaat er een motiveringsplicht in het licht van artikel 3 EVRM.

3.12. De Raad merkt op dat het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in zijn arrest nr. 51/94 van 29 juni 1994 in zijn overweging B.5.4 het volgende heeft gesteld: “*Onder folteringen of wrede en onmenselijke behandelingen moeten die handelingen worden begrepen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht met het oog bijvoorbeeld op het verkrijgen van informatie of bekentenissen van het slachtoffer, de bestraffing van het slachtoffer of het onder druk zetten of intimideren van het slachtoffer of derden. Vernederende behandelingen van hun kant zijn handelingen die degenen die eraan worden onderworpen in zijn ogen of in de ogen van derden krenken of zijn menselijke waardigheid ernstig aantasten.*” De Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissing als vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM beschouwd kan worden. Het feit dat men een negatieve beslissing krijgt waar men de verwachting heeft een positieve beslissing te krijgen, maakt nog geen schending uit van artikel 3 EVRM.

3.13. Artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggesteerd, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering inzake “*de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische medische toestand die hiermee in verband staat*” zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet “*concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen*” (RvS 20 mei 2005, nr. 144 754), wat in casu niet het geval is.

3.14. Waar verzoeker er nog op wijst dat hij niemand heeft waarop hij kan terugvallen in het land van herkomst en dat hij aldaar geen mutualiteit heeft, wijst de Raad erop dat het hem als annulatierechter niet toekomt om in de plaats van de gemachtigde van de minister verzoekers aanvraag te gaan beoordelen in het licht van nieuw aangebrachte gegevens.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het enig middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

3.15. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker een middel van openbare orde te willen opwerpen. Volgens hem bevat de bestreden beslissing een gescande handtekening en kan zij niet gelijkgesteld worden met een elektronische handtekening in de zin van de wet van de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten.

3.16. De verwerende partij legt ter terechtzitting een document neer van 1 september 2009, opgesteld door de heer F. Pycnkels, directeur-generaal ICT aangaande *“het gebruik en de werking van het systeem van de gescande handtekening in de toepassing Evibel.”*

3.17. De raadsman van de verzoekende partij verklaart ter terechtzitting dat hij ondanks dit stuk bij zijn standpunt blijft.

3.18. Verwerende partij toont met dit stuk het bewijs van beveiliging aan van de op de bestreden beslissing figurerende handtekening, die niet zonder meer kan bestempeld worden als een afdruk van een ingescande handtekening waartoe onbevoegden toegang zouden hebben. De Raad benadrukt dat de raadsman van verzoeker geen enkel verweer uit met betrekking tot dit stuk van de verwerende partij. Geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet stelt dat een beslissing die genomen wordt betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een manueel geplaatste handtekening dient te dragen. Voor zover het de bedoeling is van verzoeker om op te werpen dat de bestreden beslissing een substantieel vormgebrek vertoont wegens het gebrek aan een manuele handtekening is het middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA